

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. október 11.
(vasárnap)**

Czakó Zoltán

MIÉRT LETTEM JÉZUS KRISZTUS FOGLYA?

Köszöntés igéje: Efézus 1,3-4

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben.

Énekek: 215,1-4; 268

Lekció: Efézus 3,1-6

Alapige: Efézus 3,1-6

Ezért vagyok én, Pál, a Krisztus Jézus foglya értetek, a pogányokért. Ha ugyan hallottatok az Isten kegyelme megbízásáról, amelyet nekem adott a ti javatokra, amikor kijelentésével ismertette meg velem a titkot, ahogy előbb röviden megírtam. Ha elolvassátok, megtudhatjátok belőle, hogyan értem én a Krisztus titkát, amely más nemzedékek idején nem vált ismertté az emberek fiai előtt úgy, ahogyan most kijelentette szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által: hogy tudniillik a pogányok örökös társaink, velünk egy test, és velünk együtt részesek az ígéletben is Krisztus Jézusért az evangélium által.

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk neked őszintén, hogy valóban eltévedtünk, és valóban sok mindent és sok mindenkit követünk. De áldunk azért a hatalmas

MIÉRT LETTEM JÉZUS KRISZTUS FOGLYA?

nagy kegyelemért, mert ebben az állapotunkban is utánunk jöttél, megszólítottál, és akár most is, ezen az alkalmon keresztül is megszólíthatsz.

Urunk, könyörülj rajtunk azért, hogy ne a bűnösök útján járjunk, ne ezt az utat kövessük. Hiszen azért is haltál meg a kereszten, hogy aztán téged kövessünk.

És megvalljuk Neked azt is, hogy ha már évek óta ismerünk is, valóban nehéz ezen az úton megmaradni. És sok minden elvonja a figyelmünket, sok mindenre tudunk fókuszálni, de abban erősíts bennünket, hogy valóban rád figyeljünk. Könyörgünk azért, hogy vedd el azokat a dolgokat, amelyek ott vannak a szívünkben, amiket követünk, szeretünk, és valóban te legyél ott ezeknek a helyében.

Urunk, könyörgünk azért, hogy ez az istentisztelet is arról szóljon, hogy te szólalsz meg, te kijelentesz nekünk valamit, beszélsz hozzánk. És könyörülj úgy is rajtunk, hogy mi meg is halljuk ezt a szót.

Így könyörgünk, hogy te legyél itt jelen, te legyél a középben. És könyörgünk azért, hogy amikor innen elmegyünk, akkor ne egy hiábavalóság legyen akár ez az egy óra, hanem otthon tudjunk aszerint is cselekedni, ahogyan hallottuk. Így könyörgünk, Urunk, hogy te légy itt jelen, közöttünk.

Ámen.

Igehirdetés

Nem tudom, a testvéreknek mennyire ismerősek a következő nevek: Kiss Béla, Kovács Péter, Szabó Zoltán, Földi Piroska vagy Fazekas Gyuláné? Nem baj, ha nem ismerősek, de egy kicsit segítek, mert volt más nevük is és így talán be tudják a testvérek azonosítani őket: Kiss Béla, a cinkotai bádogos. Kovács Péter – kicsit híresebb, film is készült az ő életéről –, a martfűi rém. Szabó Zoltán, a balástyai rém. Földi Piroska, más néven Pipás Pista. Fazekas Gyuláné, a tiszazugi méregkeverő. Talán így már be tudjuk őket azonosítani. Mind sorozatgyilkosok voltak. Mindegyikkel kapcsolatban közös az, hogy börtönbe kerültek, de miért? Azért, mert az életük olyan fordulatot vett, amelynek a következménye. Nem éppen példás életnek nevezhetnék ezeket az életeket.

De tudunk olyan emberekről is, akiket meg tévesen ítélték el, és akár évtizedeket töltötte börtönben. Nem is olyan régen olvastam egy cikket egy illetőről, aki harminchét évig volt börtönben ártatlanul. Egy szervezet segített rajta, amely azt tűzte ki céljául, hogy ezeket a kétes ügyeket újra felgöngyölítsék, újra elkezdték nyomozni, és bizony nem egy ügynél kiderült, hogy olyan bizonyítékok alapján ítélték el az embereket, amik igen ingatók voltak. Ez a szegény illető pedig többször is mondta a rendőröknek, hogy nem ő követte el, és a nyomok is ezt bizonyították, de harminc évet leült a börtönben, és most augusztus 27-én szabadult harminchét év után.

És el tudom képzelni, amikor éppen ott ül a börtönben, és fölteszi magában ezt a kérdést: – Miért vagyok én börtönben? Miért vagyok én fogságban egyáltalán?

És azt gondolom, hogy a keresztyén embernek is fel kell tennie magában egy ehhez hasonló kérdést, ami a következőképpen hangzik: miért lettem Jézus Krisztus foglya? Miért vagyok az ő fogságában? Miért szólított meg Isten valamikor az evangéliummal? Vagy miért tárta fel előttem a kegyelmét és miért részesített abban a kiváltságban Isten, hogy akár napon-ta is beleszólhat az én életembe a Szentíráson keresztül? Miért ejtette rabul a szívemet? És miért világosított fel azzal kapcsolatban, hogy bizony, én eddig a világnak és saját kívánságaimnak éltem? És miért teszi ezt még most is? Miért értette meg velem azt, hogy Krisztus áldozata helyettem és érettem történt? Úgy hiszem, bátran feltehetjük ezt a kérdést magunkban a mostani szakasz alapján. És erre válaszoljunk is. Miért lettem Jézus Krisztus foglya?

... hogy Isten megszólítására válaszoljak

Megvallom őszintén a testvéreknek, hogy egészen húsz éves koromig nem igazán beszélgettem lányokkal. És valahogyan nem is hiányzott. Végig olyan iskolába jártam, ahol csak fiúk voltak. A középiskolai tanulmányaimat is elektrotechnikai technikusként végeztem, és egy ilyen intézménybe nem az a jellemző, hogy túl sok lány járna. Azt hiszem, talán az egész iskolában két lány volt, rájuk is furcsán néztünk, de nem a mi osztályunkba jártak. Két női tanárunk is volt, rájuk is furcsán néztünk, mert az egyik elektrotechnikát, a másik meg érintésvédelmet tanított, amik szerintem nem tipikus női tantárgyak.

De emlékszem az első párkapcsolatomra. Udvaroltam egy lánynak, de megvallom őszintén, hogy a kommunikáció nem volt az erősségem. Mikor fölött egy eldöntendő kérdést, nem mertem rá válaszolni. Pedig azt hiszem, egy ilyen kérdésre nagyon egyszerű a válasz: igen vagy nem. De nem mertem rá válaszolni, mert nem voltam hozzá szokva ahhoz, hogy egy lánynyal nekem beszélgetnem, kommunikálnom kell. És olyan furcsán is éreztem magam lányoknak a társaságában. Most már ez érzés valamelyest elmúlt azért.

De emlékszem még egyébként a nyelvtanórákra, és a tanárom vizuális alkat volt, szeretett rajzolni, ami számomra is nagy segítség volt, mert én is ilyen típus vagyok. A kommunikáció sémáját rajzolta a táblára. Mert abban van egy vevő, aki fogadja az információt, és van valaki, aki közli az információt, a kettő között, ami pedig elhangzik, az maga az információ. Az teljesen egyértelmű, hogyha két ember kommunikál egymással, ha valaki föltesz nekem egy kérdést, arra válaszolni fogok. Tehát valaki elmond

MIÉRT LETTEM JÉZUS KRISZTUS FOGLYA?

nekem valamit és én arra válaszolok. Ez egyértelmű. Viszont a vevőnek, vagyis a hallgatónak azért az nem árt, ha olyan antennája van, aminek a segítségével meg tudja érteni azt, amit a közlő mondani akar. Egy istentisztelet alatt is nagyon fontos az, hogy milyen az antennánk. Megértjük-e azt, amit Isten mondani akar nekünk.

Beszélgettem már olyan emberrel, aki teljesen félreértette egy istentisztelet üzenetét, és valami olyan konklúziót vont le belőle, amiről szó nem volt.

Nekem például nem feltétlenül jó az antennám. Én a bal fülemre süket vagyok nagy részben. És sokszor megtörténik az, hogy amikor a fürdőben vagyok és éppen a lányomnak a ruháját mosom egy evés után, a feleségem a konyhából beszél hozzám, amiből természetesen semmit sem értek. Főleg úgy, hogy folyik a víz, közben megy a mosógép, nyitva van az ablak, és kintről az autóknak a zaja behallatszik. Ilyenkor, amikor végzek a mosással, akkor szépen elzárom a csapot, bemegyek a konyhába, és a következőket mondom a feleségemnek: – Édesem, mond el még egyszer az elejéről, mert semmit nem értettem.

És lelki téren is igaz az, hogy Isten kinyilatkoztatására, szavára válaszolnunk kell. De lehetséges az, hogy az antennákkal baj van és süketek vagyunk. Ugyanis annyi mindennel foglalkozunk az életben, hogy amikor Isten szól, egyszerűen nem halljuk meg, mert annyi minden üvölt mellettünk és annyi mindent végzünk egyszerre, hogy csak annyit érzékelünk, hogy Isten mondani akar valamit, de azt már nem tudjuk, hogy mit is valójában. Sokszor talán a csendességekre is úgy ülünk le, hogy zakatol a fejünk és már azt tervezgetjük, hogy a csendesség után mik a feladataim és hol fogom elkezdni majd ezeket a feladatokat. Pedig egyszerűen az lenne a feladatunk egy ilyen csendesség alkalmával, hogy egyszerűen mindent elzárunk, mindent becsukunk. És a következőt mondani: – Urunk, itt vagyunk, és csak rád akarunk fókuszálni. Meg akarjuk hallani a te szavadat. Mert annyi minden körbevesz bennünket, de ha minden csak kiabál körülöttünk, akkor nem fogjuk meghallani Isten szavát.

De sajnós az is megtörténhet, hogy az antennánkkal semmi baj, meghalljuk, amit Isten mondani akar nekünk, csak éppen odáig nem jutunk el, hogy meg is cselekedjük. Legjobb példája ennek Bárák a Bírák könyvének 4. fejezetéből, ahol Isten megszólította őt azzal kapcsolatban, hogy menjen és ütközzön meg az ellenséggel a Tábor hegyénél. Az 5. fejezetből tudjuk, hogy nyilván miért nem tette ezt Bárák, mert ugye félt az ellenségtől. Ugyanis egy nagyon jól felszerelt ellenség volt, jó fegyvereik voltak, így olvassuk a 4. fejezetnek az elején, hogy kilencszáz vas harci kocsival rendelkeztek. Ezzel szemben Izrael meg semmivel nem rendelkezett, így olvassuk az 5. fejezetben, hogy negyvenezer embernél fegyver nem volt

található. Tehát semmijük nem volt. Debóra azonban magához hívja ezt a bátor harcost, és így fogalmaz: „*Avagy nem parancsolta-é meg az Úr, Izráelnek Istene: Menj és vonulj fel a Thábor hegyére...?*” (Bírák 4,6). Ez a Károli fordításból hangzik, de nagyon szépen fogalmaz. Magyarán már szólt Isten Báraknak és Debóra így hívja magához, hogy: – De figyelj már, nem szólított meg téged az Isten? „*Avagy nem parancsolta-é meg...?*” – Dehogynem! Csak nem mert elindulni. Tehát ő hallotta Isten szavát, értette, amit Isten mond, csak nem mert elindulni. Úgymond cselekvőképtelen volt. „*Avagy nem parancsolta-é meg...?*” – tehát ő nem volt süket, nagyon is értette, hogy Isten mit akar, csak éppen nem akart menni.

És föltehetjük bátran ezt a kérdést: melyik csoporthoz tartozunk? A süketekhez? Akik annyi mindennel leterhelik magukat, hogy már nem is hallanak? A hallókhoz? Azokhoz, akiknek semmi baj a fülükkel, csak éppen cselekvőképtelenek? Vagy azokhoz, akik hallanak és aszerint is cselekednek?

Gondoljanak csak a testvérek arra, amikor először megszólított beneteket Isten, amikor feltárta a kegyelmét. Hogyan kezdődött ez az Istennel való beszélgetés? Isten megmutatta azt, hogy milyen a mi szívünk, hogy mennyire távol vagyunk Istentől. És erre hogyan válaszoltunk? a következőket mondtuk: – Uram, igazad van teljes mértékben. Tehát válaszolok Isten szavára, és erre Isten megint válaszol. Mit mond? Hát ezért halt meg éretted Jézus Krisztus a kereszten, hogy ne te hordozd el a bűneidnek a súlyát, hanem azt Jézus Krisztus elhordozza. Egy beszélgetés történik. Isten elmond valamit és én arra válaszolok, és erre Isten megint válaszol. Ez így történt a megtéréskor: Isten megszólított az evangéliummal és azt mondtam, hogy Uram, teljes mértékben igazad van, mert ezt te mondtad és ez így van.

Ám ez a beszélgetés nem fog megszűnni, hanem ez ugyanúgy folytatódik egy keresztyén ember életében. Isten folyamatosan beszélő Isten, folyamatosan szól. A kérdés pedig az, hogy erre válaszolunk-e. Megértjük-e – ez az első kérdés –, tehát meghalljuk-e, megértjük-e és cselekedjük-e azt, amit Isten mond? Ez egy nagy kérdés. Mert itt arról olvasunk, hogy Pál apostolnak Isten kijelentett valamit, és Pál apostol azt megértette és aszerint is cselekedett. Ezt látjuk az egész életében. Hát mit mondott neki Isten?

...hogy Krisztus teste egységéért küzdj

És így jutunk el a második pontra: mit mondott Isten Pál apostolnak, miért vagyok én Krisztus Jézus foglya, miért ejtett rabul alapvetően? Azért, hogy Krisztus teste egységéért küzdj.

MIÉRT LETTEM JÉZUS KRISZTUS FOGLYA?

Azt hiszem, mindannyian szeretjük a titokzatos dolgokat. Én szeretem az olyan filmeket és regényeket, amelyeknek a végén van a csattanója. Attól függetlenül, hogy rengeteg részt láttam, mondjuk a Columbo sorozatból, valójában nem volt a szívem csücske, mert 99%-ban lehetett tudni már az elején, hogy ki a gyilkos benne. És így nézte végig az ember az éppen aktuális 45 perces részt.

Pál apostol is beszél egy titokról, ami a régi időkben nem volt egyértelmű olyan mértékben, mint az apostol idejében. Ez pedig nem más, mint az, hogy zsidó és pogány ember egyek Krisztusban. És ez egy nagyon fontos üzenet, hogy megértsük. Fontos azt tudnunk, hogy mindenki, aki keresztyén, egyenlő mindenkivel, aki szintúgy keresztyén. Galata levél ezt így fejezi ki: *„Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.”* (3,28). A gyülekezet egysége az Újszövetség egyik legmeghatározóbb üzenete. És hogyan tudjuk ezzel leginkább megsomorítani Istent? Úgy, hogyha az egyház szétagolt, megosztó, egymással harcoló. Hogyha klikkekre és csoportokra oszlik, amely során nyilván az egyik csoport elfogadja a másikat, a másik csoportot meg nem. Hogyha a csoportbontás alapján az egyik személyt többre tartjuk a másiknál vagy akár magunkat jobbnak gondoljuk. Hogyha felmagasztaljuk magunkat és egyáltalán nem a rászorulókat szolgálóivá válunk.

A 4. fejezet hogyan is folytatja itt az Efézusi levélben? *„Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a béke kötelékével.”* (4,1-3). Furcsa így kimondani, mert Isten hatalmas és nem mintha neki bármi is nehezére esne, de most engedjék meg a testvérek tőlem ezt a megfogalmazást: Isten nagy erőfeszítést tett ennek az üzenetnek az átadására és arra, hogy ez valósággá váljon, hogy zsidók és pogányok egyek Krisztusban. Ezért Krisztusnak meg kellett halnia, és ez éppen ezért nem egy apróság volt. Az Efézusi levél pont azért íródott, hogy elmagyarázza nekünk ezt, hogy ott van Krisztus teste, aminek mi részesei, tagjai vagyunk. Mindannyian egyek vagyunk Krisztusban és Pál az, aki ezt kifejti, elmagyarázza nekünk, mert ez kijelentetett neki.

És biztos vagytok itt néhányan, akik a következőt gondoljátok: én nem harcolok itt az egyház egysége ellen, tehát nem vagyok ellene igazából, minden vasárnap itt ülök a helyemen és ezzel nem zavarok senkit sem. Azt gondolom, hogy ezzel kapcsolatban két negatív megközelítés létezik. Az egyik, aki ténylegesen rombol, a másik pedig az, aki semmihez nem járul hozzá. Merem állítani, hogy a keresztyének nagy többsége ebbe az utolsó kategóriába esik. Nem harcolok az egyház egységéért, de nem is segítem

elő. De mégis mit kell akkor tenni? Nyomtassak ki mondjuk egy hatalmas posztert és tegyem rá egy szendvicsdeszkára, amibe meg be lehet bújni és járkáljak itt a környéken? Vagy írjak alá valamilyen petíciót? Mit jelent ez pontosan? Hogyan tudok harcolni Krisztus teste egységéért? Így jutunk el a lényeghez: a gyülekezetben az egység ösztönzése a lelki ajándékok szolgálata révén történik. A gyülekezetben az egységet úgy lehet a legjobban fenntartani, hogy azt az ajándékot, amit Jézus Krisztus üdvözítő kegyelme által kaptál, felhasználj mások javára. Olyanok számára, akiknek szüksége van rá.

Remélem, most már látod, testvérem, hogy mit jelent a Krisztus teste egységének a fenntartása. És mit jelent ezért küzdeni. És válaszoljunk bátran erre a kérdésre. Az elmúlt évben tettem bármit is annak érdekében, hogy Pasaréten a gyülekezet épüljön? Bármilyen erőfeszítést tettem azért, hogy valaki megértse az evangéliumot? Hogy a Krisztus testébe beépüljön? Aki eltávolodott Krisztustól, azt segítettem abban, hogy újra lángoljon Krisztusért? Ha nem, akkor mondjuk ki az igazságot: a pasaréti gyülekezetben semmit sem tettem azért, hogy Krisztus teste épüljön, erősödjön. De nem is kell kétségbeesni, hiszen pontosan azért vagyunk itt, hogy Isten ebben is tudjon bennünket formálni, megszólítson, másrészt figyelmeztessen és bátorítson, hogyha eddig nem tetted, akkor most már nosza, indulj útnak.

De az apostol pontosít. Hogyan lehet ezért az egységért küzdeni? Vagy mivel lehet küzdeni? Így fogalmaz: *„Ha ugyan hallottatok az Isten kegyelme megbízásáról, amelyet nekem adott a ti javatokra.”* – „Isten kegyelme megbízásáról” –, itt egy sáfárságról van szó. Magyarán egy házfelügyelői, gondnoki tisztségről. Ezt a feladatot kapta az apostol. És ez alatt sok mindent lehet nyilván érteni, de egy olyan valakiről van szó, aki valaki másnak a tulajdonát felügyeli vagy kezeli. Tehát kaptunk valamit Istentől, ugyanúgy, ahogy az apostol kapott valamit Istentől és ő ennek gondnok lett. Kérdés az, hogy ezt a gondnokságot hogyan. Hogyan vagyunk mi is felügyelők, amiket Isten számunkra ad.

Talán ismerik a testvérek a házőröket. Amikor például elutazunk több hétre valahová, akár vidékre, akár külföldre, három-négy vagy akár öt hétre, és nyilván ilyenkor aggódunk, hogy mi lesz a lakással, az ott egyedül fog állni. Nehogy betörjenek hozzánk, hívunk egy segítséget, mondjuk egy rokont vagy egy ismerőst. Milyen lenne, hogyha addig ott lalnál a házukban? – hangzik feléje a kérdés. Én voltam egy ilyen helyzetben. Az egyik régi ifisem hívott magához, hogy vigyázzak a lakásra, amíg ők távol vannak.

Hadd írjak le két rémálmod ezzel kapcsolatban.

A „házőr” átrendezi a házat. A fehér falakat rózsaszínre festi. A berber szőnyeget rongyszőnyegre cseréli. Absztrakt műanyag szék áll kényel-

MIÉRT LETTEM JÉZUS KRISZTUS FOGLYA?

mes kanapéd helyett. Mi a mentsége? „A ház nem fejezte ki azt, ami vagyok. Olyan ház kellett, mely megmutatja ki vagyok.”

Erre mi a válaszod? „Hiszen nem is a tiéd! Az én lakóhelyem nem azért van, hogy a te egyéniségedet tükrözze vissza! Arra kértelek, vigyázz a házamra, nem arra, hogy birtokba vedd!” Szeretnél ilyen őrzőt?

De nézzük a második rémálmod. Ő nem festi újra a házat, ellenkezőleg: inkább elhanyagolja. Nem mossa el a piszkos edényt, nem ágyaz be, nem viszi ki a szemetet. „Csak ideiglenesen tartózkodtam itt. Tudtam, hogy nem bánod” – mondja.

Naná, hogy bánod! Van fogalma róla, mibe került neked ez a hely?

Mindkét „házőrző” ugyanabba a hibába esett. Úgy viselkedtek, mintha a lakás az övék lenne. Hogy tehettek ilyet?

De azt is kérdezhethetnénk, mi hogy tehetünk ilyet. „Az Úr é a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók.” (Zsolt 24,1). Valójában minden az Istené. A házad, a kocsid, a családot, a gyermekeid, a feleséged, a férjed. Minden, amit csak el tudsz képzelni. És mindezeket mi csak egy bizonyos időre kapjuk, és a kérdés az, hogyan élünk velük.

És az apostol még mindig pontosít, hogy ez a gondnokság mit is jelent. Isten kegyelmével kapcsolatban használja ezt a kifejezést. Isten kegyelmét ő is kapta, és a kérdés az, hogy ezt a kegyelmet mire használja. Felhasználja-e egyáltalán? Pál apostolra bízta Isten az ő kegyelmét, de nem csupán Pálnak a javára, hanem azért, hogy ezt a kegyelmet a pogány olvasók javára is használhassa az apostol. Pál hű gondviselője legyen annak a kegyelemnek, amit kapott, de másoknak az életében is. Ő ezért kapta.

Ha Isten kegyelme csak a mi személyes hasznunkat kellene, hogy szolgálja, akkor mi értelme annak, hogy Isten itt hagyott bennünket a földön? Akkor miért nem ragadott magával rögtön, amikor hitre jutottunk? Pontosan azért hagyott itt: te megértetted, add tovább. Pál és mi is elfogadtuk Isten kegyelmét, valójában az nemcsak nekünk szólt, hanem Isten e kegyelem sáfáraivá tett minket mások javára. „*Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait. Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségessnek bizonyuljon.*” 1Kor 4,1-2. Vagy Péter 1. levelében olvassuk a 4. fejezet 10. versében: „*Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.*” Kaptátok Istentől, használjátok is!

Bizonyos értelemben mindannyian Isten kegyelmének az ajándékozói vagyunk, és talán azt hiszem, mindannyian ismeritek a következő fogalmat: újra-ajándékozás. Amikor valakitől kapok valamit és azt továbbadom. Például szoktam kapni csokoládét valakitől amikor eljön hozzánk vendégségbe és megvallom őszintén, nagyon szeretem a csokoládét, de

pórbálok tőle szabadulni, mert jó lenne nem megenni. Ha pedig a feleséggel elmegyünk valahova vendégségbe, akkor nekünk is mindig az a kérdés, hogy mit vigyünk ajándékba. Benézünk a kamrába és ott van az ajándékba kapott csokoládé, fájó szívvel, de inkább továbbadom, mert legalább nem én eszem meg. Újra-ajándékozás. Sokan ismerjük és sokan használjuk még akkor is, ha nem valljuk be. nyilván ezzel az újra-ajándékozással az a probléma, hogyha továbbadjuk, akkor már nincs ott. Én már nyitottam úgy ki a kamrát, hogy van ott egy jó kis csokoládé, amit kaptam valakitől, akkor most szépen megeszem, már a számban is éreztem az ízét, és mikor kinyitom a kamrát, akkor azt látom, hogy nincs ott. Na jó, akkor visszacsukom a kamra ajtaját, nem eszünk semmi finomat.

De az Isten kegyelme nem ilyen. Ez az érdekesség. Mert amit mi kaptunk, ahogyan mi kaptuk a kegyelmet és azt továbbadjuk, az nem fog a mi életünkben eltűnni. Gondoljatok egy olyan csokoládéra, amit megkapsz, továbbadod, akkor ugyanúgy ott van a te birtokodban. Megeszed és még mindig ott van. Hát én nagyon örülnék egy ilyen csokoládénak, nem? Még mindig ott marad a kamrában, és tudnám így osztogatni mindenkinek, nem? Na, Isten kegyelme ilyen: megkaptad és ezt úgy tudod továbbadni úgy, hogy az továbbra is a te birtokodban marad. És ezzel bátorítom a testvéreket, hogy ebben járjunk is elől. Ez egy olyan ajándék, amit tovább kell adnunk és úgy tudjuk továbbadni, hogy közben a miénk is marad. Nem kell azért félni, hogy ha továbbadom, akkor mi lesz. Mondjuk, kapok ingyen egy autót, és akkor mi lesz, hogyha továbbadom. Hát nem kell attól félni, mert egyébként Istené, nem? Kapok egy csokoládét, azt továbbadom. Kaptam Isten kegyelmét, továbbadom, mert Isten adta és másnak a javára használom. Miért tartogatnám magamnak? Miért vagyok Jézus Krisztus foglya? Azért, hogy Isten kegyelmét továbbadjam.

... hogy ne a körülményeket, hanem Isten útját lássam

Ha valaki az evangéliumért kiáll, valaki elkezd Isten megszólítására, Isten szavára válaszolni, valaki elkezdi Isten kegyelmét továbbadni, az valószínűleg nehéz helyzetbe is fog kerülni, ahogyan az apostol is nehéz helyzetbe kerül. Így nevezi itt magát: „*Ezért vagyok én, Pál, a Krisztus Jézus foglya értetek, a pogányokért.*” Egy igen nagy nehézségben volt az apostol és tudjuk jól, hogy miért. Mert ő erről beszélt, az evangéliumban, Krisztus kegyelméről. És amikor ezt a levelet is írta, tudjuk jól, hogy körülbelül öt évig volt fogságban, két évig Cézareában, aztán a többit Rómában töltötte. És azt is ismerjük, hogy az Apostolok Cselekedetei 23-tól egészen az Apostolok Cselekedetei végéig miért történt mindez az apostollal. Ázsiából származó zsidó emberek Jeruzsálembe mentek, hogy hamis vádakkal az apostolt elítéljék. Azzal vádolták, hogy a pogány Trofimoszt a

MIÉRT LETTEM JÉZUS KRISZTUS FOGLYA?

templom tiltott területére vitte, ami egyébként egyáltalán nem volt igaz. Pálnak először a Szanhedrin előtt, azután Félix római kormányzó előtt, majd Fesztusz és Agrippa király előtt kell védekeznie. Agrippa kész lett volna elengedni, de az apostol a császárhoz fellebbezett. Így Cézáréből Rómába vitték, ahol házi őrizetben volt egy katonával összebilincselve (lásd: ApCsel 23-28).

Tehát zsidó vádak alapján tartóztatták le, de Pál nem tartotta magát zsidó fogolynak. Római hatóság tartotta börtönbe, de nem tartotta magát római fogolynak. Noha Cézárhoz fordult, de nem tartotta magát cézár foglyának. Jézus Krisztus sáfára volt, akit Jézus vérén vásárolt meg magának Isten. Különleges feladatot kapott, méghozzá azt, hogy a pogányokhoz vigye el az evangéliumot. Ezért Jézus Krisztus foglyának tekintette magát. Bárhová ment, bármi is történt vele, Krisztus irányítása alatt állt, Ura beleegezése nélkül semmi nem történhetett vele.

És azt hiszem, a keresztyén életben nagyon fontos az, hogy ezt a távlatot megértsük. Azt, hogy miként tekintünk a körülményeinkre és miként reagálunk azokra. Ha közvetlenül csak a körülményeinket látjuk, akkor a körülményeink irányítanak bennünket. Jól érezzük magunkat, ha jók a körülmények, viszont nyomorúságosnak érezzük, ha rosszak a körülmények.

Ha Pál is csak a körülményeit látta volna, akkor feladhatta volna az evangélium hirdetését. – Hát milyen helyzetben vagyok? Hát itt vagyok börtönben. Ha azt hitte volna az apostol, hogy az élete végső soron az üldözői, börtönőrei vagy a római kormány kezében van, akkor kétségbeesetten feladta volna. De Pál apostol más szemszögből látja a dolgokat és teljes mértékben megváltó Urára hagyatkozott, arra, aki az életét adta őéréte. Az apostol sem tudta a jövőjét. Sőt, talán még ő maga sem értette meg szenvedései mögött rejlő isteni célokat, de tudta azt, hogy jövője, szenvedései és életének minden más területe teljesen az Ura kezében van.

Te mire tekintesz, testvérem? A körülményeidre? Akkor hadd figyelmeztesselek, biztosan kétségbe fogsz esni, mert akkor azt fogod látni, hogy ezek olyan hatalmas dolgok, amikkel egyedül nem fogsz tudni megbirkózni. Legyen benned ugyanaz a lelkület, ami mondjuk Pál apostolban is volt és ő nem a körülményeket látta, hanem azt, hogy ezek mögött megváltó Ura munkálkodik. És persze nekünk sem kell feltétlenül megfejteni a mögöttes célokat és okokat, csak elég azzal tisztában lenni, hogy Isten ott van, ő van minden mögött.

A vizitúrákat minden alkalommal egy kis gyorstalpalóval kezdtük az újoncok miatt. Mire kell figyelni, amikor beülsz a hajóba, hogyan kell evezni, de a legfontosabb, hogy bízz a kormányosban. Amikor azt érzed, hogy jön egy nagy zúgó vagy jön feléd egy hatalmas nagy bokor, akkor nem az a feladatod, hogy belekapaszzkodj a bokorba vagy mindent eldobj és bele-

ugorj a vízbe, hanem szépen fogod a lapátot, beteszed magad mellé, megfogod a hajó oldalát és túlesünk azon a veszélyes szakaszon. Bízunk a kormányosban. Volt olyan, aki nem bízott a hajó kormányosában, és egy nehezebb szakaszon mindent rögtön eldobott, ugrott a vízbe, vele együtt borult a hajó, a vacsoránk pedig elúszott. Én is voltam hasonló helyzetben, de azt kellett magamban mondanom, hogy te vagy kormányos ezért megbízom benned. Ha pedig egy bokron keresztül vezetett a kormányos, akkor el kellett fogadnom, hogy pókhálós leszek.

Nem a körülményekre kell tekinteni, hanem megbízunk Jézus Krisztusban, aki az életünket irányítja, aki ott van minden történés mögött. És nyilván nem fogjuk érteni sokszor, hogy mit miért tesz Isten, mert ő Isten, én meg a gyermeke, a teremtménye vagyok, csak bízom benne.

Miért vagyok Jézus Krisztus foglya? Nézzetek Pál apostolra. Bármilyen helyzetben is volt, minden mögött azt látta, hogy Ura munkálkodik. Börtönben csücsülök? Akkor beszélek a börtöntölteléknek Jézus Krisztusról. Össze vagyok zárva egy illetővel, egy rendőrrel? Akkor beszélek neki Jézus Krisztusról. Elhurcoltak engem ide vagy oda? Akkor bizonyoságot teszek Jézus Krisztusról. Ő nem arról tett bizonyoságot, hogy most milyen nehéz helyzetben van és ti biztos nem voltatok még ilyen nehéz helyzetben. Krisztusról beszélt és az evangéliumról. Lássátok meg ti is ezt, testvéreim. Így tudott munkálkogni Isten Pál apostolon keresztül, hogy ő Jézus Krisztusra mutatott minden helyzetben. Körülményeitől függetlenül mindig Jézus Krisztust látta. Miért vagyunk mi is Jézus Krisztus foglyai? Azért, hogy erről tegyünk bizonyoságot. Krisztusra mutassunk.

És ezzel szeretném most már bezárásul biztatni a testvéreket: ezért lettünk foglyok, ezért fogta meg Isten a szívünket, ezért ejtett rabul bennünket, hogy amikor ő megszólal, akkor mi arra válaszoljunk. De nemcsak szavakkal, hanem úgy, hogy amikor innen kimennek a testvérek, akkor azt meg is éljük, amit megértettek, akkor aszerint is cselekednek, éljete. És azért, hogy Krisztusra mutass.

Ezzel bátorítom a testvéreket és ezért is imádkozzunk, legyünk így egy imaközösségben.

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk neked, hogy sokszor valóban süketek vagyunk és sokszor nem halljuk a te szavadat. Ha halljuk is, akkor olyan gyengék a cselekvésre. Sokszor talán bátortalanok vagyunk és nem merünk bízni benned.

De Urunk, azért könyörgünk, hogy ebben is változtass bennünket. Te legyél az, aki adsz bátorságot, buzgalmat az irányodba, hogy amikor te szólsz, akkor az teljesen természetes, hogy válaszolunk.

MIÉRT LETTEM JÉZUS KRISZTUS FOGLYA?

Így könyörgünk, Urunk, hogy viszont ne csak szavakkal válaszoljunk teneked, hanem tettekkel is. Legyünk olyanok, akik követünk tégedet mindenben, és nem a körülményeket nézzük, hanem azt, hogy valóban terád mutassunk mindenben.

De Urunk, azt is megvalljuk őszintén, hogy sokszor a körülményeink, a nehézségeink úgy le tudnak bennünket nyomni. Ezekről biztosan te is tudsz, számon tartod ezeket. Könyörülj rajtunk, Urunk, és adj ezekben akár békességet, láttasd meg velünk a te célodat ezekben.

De ha nem is láttatod meg, akkor tudjuk azt elfogadni és tudjunk benned bízni. Hisz ha nem is látjuk, Urunk, tudjuk nagyon jól, hogy te ott vagy az életünkben, ott vagy a dolgok mögött és nem hiába történnek ezek.

Így könyörgünk, hogy mindenkor tudjunk rád tekinteni. Az életünk legyen egy hatalmas nagy oszlop, ami rád épül, tudjunk benned bízni.

És bocsáss meg azért, hogyha sok mindenben bízunk, hogy több lábon állunk. Így könyörgünk, hogy ezekben is tisztogass bennünket.

De hálásak vagyunk azért, Urunk, hogy te voltál egyedül tökéletes, és ebben a tökéletes áldozatban bízhatunk és nem nekünk kell tökéleteseknek lennünk. Egyedül csak rád kell tekintenünk, olyan hálásak vagyunk ezért.

De könyörgünk azért, hogy folyamatosan tisztogass bennünket. Amikor leülünk olvasni te szavadat, amikor imádkozunk, Urunk, te szólalj meg ezeken keresztül, vezess és bátoríts bennünket. Akár, ha valamilyen fájdalom van az életünkben, akár ha egy szerettünket elengedtük, Urunk, ott is te adj bátorítást, az evangéliummal te örvendeztess meg bennünket.

Így könyörgünk, Urunk, hogy naponként szólítgass bennünket.

Ámen.

268,1-3 ének

1. Dicsérjük hálaadással Az egy fővalóságot,
Ki hűséges gondtartással Vezérli e világot.
Megtartatik általa, Amit teremtett vala,
Ami kezdetben volt, ma is Megvan, és nincs egy híja is.
2. Tud, mint tőle készült művet Minden dolgot egyenként,
Szálanként lát minden füvet És minden port szemenként.
Úgy vigyáz az ő szeme Földi teremtésire,
Hogy mind megeléggül épen, Magához illendőképen.
3. E világnak történeti Lesznek akaratjából,
Nem a szerencse vezeti Azokat csak vaktából,
Hanem úgy mennek végbe A földön és az égbe',
Amint szájából kijőnek Az egy fő gondviselőnek.